

JOŽE KASTELIC

POMLADNO SOLNCE

Veliko senc in solnca je po svetu,
veliko upanj, sanj in bolečine,
veliko luči, mnogo je temine
in vse to v dar nebeškemu Očetu,

nebeškemu Očetu in dekletu,
da jima čas kot bežna sanja mine,
da nagneta sladkó se nad jasnine,
prisluhneta ljubeče pesmi cvetu,

ljubeči pesmi, srcu, ki jo poje,
beraču z rožnim vencem in darovi,
črviču, ki po zibkah, krstah gloje,

kopnini, morju z bežnimi valovi,
zvezdám, ki spremljajo življenje moje,
temì, zvihrani z ognji in glasovi.

JOŽE KASTELIC

POPOTNA

Preko črne njive gre,
gre počasi vol, gre plug,
gre za plugom gospodar —
Bog daj solnca in rasti,
Bog daj vlage in sopar.

Po razorih spet nazaj,
poprek na vzvrátih, počez,
kmet, žival, drevo in plug,
mladi sin kot setev vmes.

Mladi sin in misli stare:
 Kakor dvoje srečnih ptic,
 ki se v letu nič ne moti —
 Bog daj solnca in rasti,
 sveta zemlja, daj moči,
 vam, družina sred polja,
 meni sredi póti.

JOŽE KASTELIC

HEROICA

Svetci,
 junaki iz belih in temnih dob,
 ki so vam vplele rdeče trne v lase,
 ki so vam vtakale rdeče rane v telo,
 sprejmite me medse, čeprav med zadnje vrste!
 Tudi jaz imam rdečo rožo v laseh,
 tudi jaz imam v srcu rdeč pečat —
 rožo sem vtrgal sam, z njo se krasim,
 znak mi je dalo dekle, da se nikjer ne zgubim,
 da sem za vedno njen, vedno mlad.

Kaj strmite, svetci, v slavi,
 kakor tiha bojna vrsta,
 ko še meč ne zatrepeče,
 ko še šlem ne zaleskeče,
 preden pade prvi krik,
 preden švistne prvi meč
 in v udarcu zagori.

Tudi jaz imam srce, tudi jaz imam pečat,
 tudi jaz imam Gospo, njen sem vedno, vedno mlad.
 In vam je na slavo
 bogato sklesan
 preneki kamniti cerkveni slop,
 meni pa roža nekoč zveni,
 pečat nekoč s srcem vred strohni
 in vse pokrije grob.